

Política de país

written by Pau Miserachs | 9 de març de 2019

Catalunya és un país diferent d'altres des del moment que disposa d'una tradició parlamentària des del segle XI. És també una societat urbana vinculada al procés industrial i el comerç internacional.

Catalunya sabem tots que s'ha fet amb aportació de recursos humans exteriors. Aquesta nova població va introduir a Catalunya altres cultures que han ampliat la riquesa lingüística i cultural.

Catalunya ha passat molts anys sota el domini d'una hegemonia centralista que ha intentat imposar a més una llengua uniforme, el que també ha significat l'arribada de pensaments polítics contraris a l'afirmació nacional catalana.

El darrer fenomen ha estat el de la irrupció de llengües estrangeres en les comunicacions i els negocis. Cada llengua és portadora d'una o diverses cultures diferents a afegir a la cistella de la Catalunya en transformació. La diversitat s'oposa a l'hegemonia centralista i la supera.

Catalunya disposa de ciutats industrials i ciutats dormitori. L'encariment de l'habitatge als nuclis urbans i les millors comunicacions ha permès un èxode de barcelonins a poblacions veïnes, mentre els vells baris i els perifèrics acullen la immigració.

Cal recordar i distingir els "altres catalans" dels anys 60 que definia Francesc Candel i els "nous catalans", vinguts molts d'altres continents. El contrast actual és evident en les relacions humanes i en la societat. Catalunya ja no emigra. Ara rep immigració.

Però les recents reaccions negatives dels nous catalans, contràries a les reivindicacions catalanes, no deixen de

sorprendre. Catalunya no és un poble decadent, sinó tot el contrari, avançat i obert, però gelós, de generació en generació, dels seus drets nacionals.

Una part doncs del país està constituït per gent procedent d'altres terres i cultures que tenen com a frontera el seu fet lingüístic, desconeixement de la història i realitat catalana a l'arribada. A molts no els interessa acceptar que han arribat a una nova terra que creu en una república.

Aquesta nova població es caracteritza pel rebuig a la cultura catalana manifestant-se en molts casos a favor de l'enaltiment de la pàtria única que representa una Constitució enganyosa que ara resulta que mai ha reconegut la nació catalana.

El nostre país és sociològicament complex, però Catalunya no disposa de les competències que necessita per establir una absorció ordenada de la immigració, acordar residències i permisos laborals.

Però malgrat les limitacions estatutàries, Catalunya existeix políticament i el marc educatiu facilita la introducció del nou català i evita l'enfrontament social.

La Catalunya que ha de resultar de les pròximes eleccions exigeix una política unificada de país i el desenvolupament democràtic amb més energia. La idea i els valors republicans de la igualtat i la fraternitat són la base per liquidar les contradiccions atacades per l'odi polític i l'esperit de revenja.

El nacionalisme català és avui la primera força política amb vocació republicana, amb aptitud per a la bona gestió i utilitat social. És política de país que el nacionalisme republicà català, amb tota la seva diversitat, guanyi elecció darrera elecció, l'única via per assolir l'acord democràtic.